

ærede Medlem sig ved Spørgsmaalet om Forbruderne. Dette Spørgsmaal var jo Grundstod for en meget lang Forhandling under Fattiglovens anden Behandling, da dette Spørgsmaal var under Debat her i Tinget. Nu have Forslagsstillerne taget en Del Hensyn til de Indvendinger, som kom fra de ærede Herrers Side, men det er jo heller ikke tilpas for de Herrer, saa Forslagsstillerne maa finde sig i den Skæbne, at man ikke paa noget Punkt kan gøre de ærede Herrer tilpas. Jeg skal ogsaa gerne finde mig i en Kritik, naar den ikke er af større Betydning end den Kritik, vi have hørt i Daa fra de ærede Rigsdaagsmænd fra Rjøge og Kolding. Det ærede Medlem fra Rjøge var i øvrigt saa venligt i sit Foredrag at stænte mig en Tanke. Han kunde ikke forstaa, hvordan jeg kunde være med til det Forslag, saaledes som det er affattet, og henpaaede navnlig til dets § 10, hvor det ærede Medlem mente, at vi vilde give Indenrigsministeren en uhørt Myndighed. Det er de Medlem mente i hvert Fald, at Indenrigsministeren ifølge dette Lovforslag vilde faa saaesaa stor Myndighed som den, der tilfattedes ved det Forslag, for hvilket den ærede Rigsdaagsmand staar som Forslagsstiller. Det viser, at det ærede Medlem ikke har gjort sig bekendt med Indholdet af § 10 i det foreliggende Lovforslag. Det ærede Medlem vilde ellers se, at i mange Tilfælde kommer Afgørelsen slet ikke til at ligge hos Indenrigsministeren. Der staar jo udtrykkelig i § 10, at de Spørgsmaal, som forelægges Overøvrigheden, kunne ikke indbringes for Indenrigsministeren, men saa deres endelige Afgørelse ved Overøvrigheden, og kun i enkelte Tilfælde kunne de kommunale Myndigheder, naar de ere utilfredse med de Afgørelser Amtmændene træffe, indankes Sagen for Indenrigsministeren. Men dette er, som den højtærede Indenrigsminister i Dag har bemærket, slet ikke andet eller mere end den Myndighed, som Ministeren har ifølge hele den nuværende Lovgivning. Nej, naar man vil bedømme den Sag, der her foreligger, retfærdig, skal man sammenligne Tilstanden, som den nu er, med hvad Tilstanden vil blive her i Landet, hvis dette Forslag bliver ophøjet til Lov, og da vil ingen, som ser uheldet paa disse Forhold, kunne nægte, at det er et stort Fremskridt fra det bestaaende der vil resultere af dette Forslags Vedtagelse. En stor Mængde fattige Menneſter her i dette Land ville med ganske anderledes Tryghed end hidtil gaa deres Alderdom i Møde, saa en ganske anderledes Tilværelse end under det nuværende Fattigvæfen. Man vil opnaa det store Gode ved denne Lov, at

ingen hæderlig Mand, som i Gerning har vist, at han vil kæmpe for sin Selvfærdighed, vil komme til at gaa ind under det offentlige Fattigvæfen, men der vil nok blive Raad for at holde ham ude, naar denne Lov først er traadt ud i Livet og har faaet Tid til at fæstne sig i Befolkningens Bevidsthed. Jeg indrømmer det ærede Medlem, at i Overgangstiden er der nogle Mangler, men der er jo ikke det Forslag i Verden, der er saa fuldkomment, at man ikke kan rette Anker derimod. Naar den ærede Rigsdaagsmand fra Rjøge (Sørup) udtalte, at dette Forslag vilde vække Uvilje i Landet, nægter jeg ikke, at det ærede Medlem har vist, at han vil gøre sit til at skabe af den Uvilje, han kan, overfor dette Forhold; men det ser jeg ganske rolig paa, det vil ikke lykkes det ærede Medlem. Nej, Befolkningen vil vide at gøre Stel imellem dem, der kun have Ord og Løfter og Ønsker, men ikke have kunnet gennemføre virkelige Fremskridt paa dette Omraade, Befolkningen vil se, at det er ikke nok, at man her stiller en Række Forslag, der ende med at gaa i Papirskurven; Makulaturforretningen have vi haft nok af paa dette Omraade. Her foreligger nu et Forslag, som jeg er overbevist om vil skabe Glæde, Lykke og Velfærd i mangfoldige Hjem her i vort lille Land. Jeg anbefaler derfor trygt dette Forslag til det høje Rigs Bevilje, trods alle de Anker og al den Uvilje, som de ærede Rigsdaagsmænd fra Rjøge og Kolding have søgt at rejse derimod.

Harald Jensen: Jeg kan ikke undlade at opholde mig lidt ved den ganske mærkelige Maade, paa hvilken dette Forslag er kommet frem, og jeg har saa meget mere Anledning dertil, som jeg i sin Tid under den Behandling af Ol- og Sukkerloven baade her i Salen og uden for Salen blev bebrejdet, at jeg undrog et Udvalg dets Arbejde. Det var det ærede Medlem, der nu er Ordfører for Forslagsstillerne, ogsaa med til den Gang. Men det forekommer mig, at saa skulde den ærede Ordfører undlade at handle omtrent lige saadan og paa en Maade betydelig værre, end jeg gjorde den Gang. Det, jeg var med til, var jo nemlig det, at da Flertallet i det ene Udvalg, som behandlede et Forslag om Skatten og Fritagelse for Sukkerstat, gik bort med Skatten, saa var jeg med til som Medlem af det andet Udvalg, der behandlede et Lovforslag om Alderdomsforsørgelse og Skat, at gaa med Alderdomsforsørgelsen bag efter dem, der løb med Skatten. Det forekommer mig at være ret naturligt, da de to Ting hørte sammen, og